անվրէպ հնազանդութիւնն նմա, եւ առնու ի փափիէն զամենայն կերպն ուղղափառ հաւատոյ, որով բազումք ի հայոց ածան ի հնազանդութիւն մեծի եկեղեցւոյն Հռոմայ։ Platina., (Սկզբնագիր ի Մատ. Մխիթ. Վիեննա, թ. 266. Պալճեան Հ. Ա. Աթոռ սրբոյն Պետրոսի, Վիեննա, 1853, էջ 269։)

Զաքարիա Վ. Հռոմայ քահանայապետին պատասխանն ու նուէրները առ Մելքիսեդ տանելէն ետեւ՝ անտարակոյս յաւուրկ յանձնարարութեամբ մը Կ. Պոլիս եկաւ 1612ին, երբ այստեղ պատրիարքութիւնը նոր ձեռք բերած էր Գր. Վ. Կեսարացի։

Ցովհ. Խուզի կենսագրութեան մէջ պատմեցի ըստ ականատես ժամանակագիր Գր. Վ. Դարանաղցւոյ, որ Զաքարիա Վ.՝ միանալով Ցովհ. Խուզի հետ եւ Գր. Վ. Դարանաղցին հետերնին ձգելով, Գր. Վ. Կեսարացին հանեց պատրիարքութենէն, աքսորեց իր տեղը, եւ պատրիարքութիւնը բաժնելով երեքի, ինք գլխաւոր պատրիարք եղաւ Կ. Պոլսոյ, Ստամպոլ նստելով 1612էն մինչեւ 1613, երբ պատրիարքութիւնը յանձնեց Ցովհ. Խուզի, ինք եղաւ երկրորդ աստիճանի պատրիարք, եւ աթոռն հաստատեց Սկիւտար։ Այս 1613 տարին Հռոմ տարած է Մելքիսեդեկի երկրորդ թուղթն առ Պօղոս Ե. քահանայապետ, ինչպէս վերն յիշեցի։ Դժբախտաբար տակաւին քողով ծածկուած է Հռոմին եւ Մելքիսեդեկէն Զաքարիային տրուած հրահանգը, կրօնական առաքելութեան մա-